

— Знамъ, бе синко, хубаво е, ама какво да правя, като нѣмаме стотинка. Нали видишъ, че вечеръ нѣма съ какво да свѣтнемъ. Ако не сж тия главни, очитѣ ще си извадимъ въ тѣмнината.

Цекунъ, обаче, не разбираше отъ нѣмотия.

— Пари, мамо-о-о, пари! — обръщаше се той съ плачъ къмъ майка си.

— Море, ти си посвободнѣло, момченце, ама като взема едно дърво, ще те оправя!

Съ тия думи майка му, сякашъ го плѣсваше по бузитѣ. Той почваше още по-силно да плаче, да вика, да се бие въ главата. Какъ така — може ли само той да не отиде! И се забъркваше отъ ревъ, посиняваше. Чакъ тогава майка му се смиляваше.

— Мълчи, мама, мълчи! Ще идешъ и ти, може ли! Ама нали трѣбва да намѣримъ пари. Те заранъ баща ти ще работи на Турлацитѣ, и всичкитѣ пари на тебе ще даде.

Цекунъ усѣщаше, какъ тия топли майчински думи спиратъ сълзитѣ му, затварятъ устатата, а после, вмъкнали се сякашъ въ жилитѣ, се плѣзватъ като чиста кръвь къмъ сърдцето. Тогава то се разпуска, разпуска. Цекунъ чувствува, какъ мжката му се прѣсва, става му леко и млъква.

Така, следъ толкова мжки и плачъ, той стана най-после екскурзиянтъ.

*

Ученицитѣ сж се налепили като пеперуди по прозорцитѣ на влака. Гледатъ, чудятъ се, сочатъ, викатъ. А Цекунъ е сбралъ приятелитѣ си въ едно купе и така ги занимава съ нѣщо, че погледитѣ на всички сж приковани въ него. — Щомъ стигнемъ, ще я купя! — отсича смѣло той — тѣ паритѣ, тѣ! — и затраква ваксената кутия.

— Тѣ и моитѣ — подава една завързана кърпа Данко.